

van den Ringslager geeft, zoo geheel van de hiervoor gaande afwijkt, te meer daar deze duif reeds van ouds in Vlaanderen bekend is en nog, vooral in de omstreken van Alost en Termonde wordt gevonden. Michiels zegt er o. a. het volgende van:

„De kleur van den Ringslager was oorspronkelijk geel of rood, doch door kruising met den „Speelder” (een kleinere soort van Ringslager, die in de omstreken van Brussel en Vilvoorden wordt aangetroffen en ten minste 7 kringen beschrijft, terwijl de eigenlijke Ringslager er gewoonlijk maar 3, zelden 5 maakt), heeft men ook geschimmelde, zwarte en blauwe verkregen.

De Ringslager is nooit éénkleurig: kop, hals, vleugels en borst zijn gekleurd (behalve de witte slabbe), slagpennen en lendenstreek zijn wit; bij de gele en de roode moet de staart ook wit zijn, bij de andere gekleurd.

De bek is licht rosekleurig bij de gele en de roode en donker bij de anders gekleurde; de kuif is een schelpkuif; de slabbe heeft den vorm van een halve maan en reikt tot dicht aan de oogen. De bek is fijn en van middelmatige lengte, met kleine bepoederde wratten, de kop groot en lang, de borst breed; de pooten zijn zwak bevederd.”

Bs. rangschikt den Ringslager onder de 3^e groep der geteekende duiven en wel onder *C. pileata*.

Wanneer echter de kleurkenmerken zoo uiteen loopen als in de beide hier gegeven beschrijvingen, is het moeilijk den Ringslager eene plaats aan te wijzen onder de Kleurduiven; en, daar ongetwijfeld de eigenaardige vlucht bij deze soort duiven de hoofdzaak is, kan hij zeker zonder bezwaar en met evenveel recht onder de Vliegduiven (tuimelaars en hoogvliegers) gerangschikt worden, evenals

13. *De Slenker of Slenke-duif.*

Deze duif is, evenals de hiervoor genoemde, oorspronkelijk een Nederlandsch ras, dat zich echter ook over onze oostelijke grenzen heeft uitgebreid en daar ook wel Oost-Friesche Slenk wordt genoemd, doch overigens zeer weinig bekend is. Eerst in den laatsten tijd heeft de „Groninger Slenker” weder de aandacht der liefhebbers uit de andere deelen van ons land tot zich getrokken.

De Slenker is een weinig forscher dan de Veldduif en heeft een trotsche, elegante houding: de lichaamsbouw verraadt kracht en vlugheid; de borst is breed, de staart en de vleugels zijn betrekkelijk kort, doch de slagpennen zijn breed. De kleur der oogen regelt zich naar die van het gevederte; de pooten zijn lang en onbevederd.

De Slenker komt meestal éénkleurig rood voor met witte slag- en staart-

pennen en lichte vleugelbanden, doch men treft ze ook éénkleurig geel, wit en rood, alsmede geel gesprenkeld aan.

Sommigen maken ook nog melding van een Gelderschen Slenker, welke niet moet sidderen zooals de Groninger, doch wier keel met een ronde, witte vlek geteekend moet zijn.

De Slenker kenmerkt zich, evenals de Ringslager, door eigenaardige vliegbewegingen, waarbij hij ook de vleugels met luid geklap tegen elkander slaat.

De heer H. Huizinga te Groningen, een kenner en liefhebber van den Groninger Slenker, geeft daarvan de volgende schildering (Ned. Avicultura van 7 Dec. 1897):

„Is er eleganter, levendiger, ridderlijker dier denkbaar? Zie de buigende, aan de vrouw alle mogelijke attenties bewijzende en haar op bijna balzaalachtige manier het hof makende doffer in de weer met zijne sprekende gebaren, die duidelijk zijne groote vereering voor de vrouw aan den dag leggen, zonder ophouden den ganschen dag door. Altijd bezig, kirrende, buigende, om haar heen trippelende, haar tot zich roepende als ze zich slechts even gaat verwijderen. Zie de wederkeerige sprekende gebaren en bewegingen van de duif daarop antwoord geven, eveneens onophoudelijk den ganschen dag door en niet zooals andere soorten slechts bij uitzondering uit eene soort dommeligheid of onverschillige alledaagschheid ontwakende.

Als hier sprake kon zijn van *adel*, zoude de Slenke-duif als de adellijke onder de duiven mogen worden genoemd. En niet alleen door de beschreven levendigheid en courtoisie, maar ook om hare andere schoone, sterk sprekende eigenschappen. Vooreerst de houding. De Slenke-duif heeft het trotsche, laat mij zeggen, verwaande, opgeblazene in hare houding dat, voor zoover ik weet, overigens alleen bij holle kroppers wordt waargenomen, welke dan ook als een verwante soort kunnen beschouwd worden, hoewel deze laatste in de vlucht niet de eigenaardigheden heeft, die de Slenk kenmerken. Zich zoo hoog mogelijk op hare pooten oprichtende, tot bij de echtsten alleen de teenen den grond raken; zich uittrekkende als het ware, buigt ze den hals zwaansgewijze achterwaarts en geeft door deze voortdurende poging aan den langen, slanken, edel gevormden hals eene doorgaande trillende beweging, zooals ook bij Pauwstaarten op te merken is. De krop is licht opgeblazen, ook bij de duif, juist genoeg om de borst een gevuld aanzien te geven, dat van levenslust getuigt. De staart staat uitgespreid tegen den grond gedrukt tengevolge van de achterwaarts aangenomene houding. Het oog is vurig, levendig. De pootjes zijn matig lang en onbevederd.

De kleur varieert niet veel. Men treft slechts aan: gele, roode, geel-bleeke, roodbleeke en witte en dan nog spar = gestippeld = mottled, als

een kruisingsproduct van witte en gekleurde. Eene eigenaardigheid is, dat altijd gezorgd moet worden, een gele met een roode of roodbleeke te paren. Twee gelen brengen blinde jongen voort. Daaruit zou zijn op te maken, dat de gele eene verbastering is. Maar toch, geteeld op de aangegeven wijze, is de gele even gezond en teelbaar als de roode.

De soort is zeer teer, niettegenstaande de oogenschijnlijke levenslust. Niet onmogelijk is dit een gevolg van de jaren lang volgehoudene kruising in dezelfde stad, waardoor, onbewust, natuurlijk dikwijls paringen worden bewerkt door de houders, die de te paren dieren niet van afstamming kennen, maar slechts een koop doen zonder naar relatie onderzoek te doen.

De jongen zijn daardoor dikwijls niet of met groote moeite groot te brengen, vooral door de eigen ouders. Want deze laatsten zijn te levendig van aard, te onrustig, te wulpsch om zich lang en zonder ophouden aan de jongen te wijden. Zij verwaarloozen ze spoedig. En dan, op een leeftijd van 10 tot 20 dagen, als de jongen niet meer de warmte der ouders genieten, is de geringste daling der temperatuur beneden het middelmatige oorzaak van vermindering van groeikracht en bloedsomloop; het voeder, dat ook al niet ijverig wordt toegediend verteert slecht, en kwijnen en dood zijn het einde. Daarom is vooral eene doelmatige voeding der ouders een hoofdvoorwaarde. Tarwe mag eigenlijk niet ontbreken; rijst is goed, gele erwten zijn voortreffelijk er bij; duivenboonen onthoude men ze in den tijd, dat de jongen beneden vier weken oud zijn.

De Slenkeduif is gemakkelijk te gewennen, maar in een zelfde stad en boven een jaar oud zijnde, zal men wel doen een nieuweling gedurende een vijftal weken opgesloten te houden. Want is hij gewend op een plat en wil men haar laag bij den grond of in een tuin gewennen, dan is de ongewoonte oorzaak, dat zij, eenmaal boven zijnde, niet naar beneden durft te komen om haar hok op te zoeken.

Het voornaamste kenmerk is de vlucht. Geene andere duivensoort heeft die met haar gemeen. Zij staat daarin even zoo alleen als de Tuimelaar in zijne vliegwijze. De Slenkeduif vliegt met veel beweging en niet zooals alle andere duivensoorten zonder onderscheid, met uitgestrekte hals en samengetrokken staart, maar met den hals *recht*op, den staart waaiersgewijze uitgespreid en de einden boogvormig naar boven. De vleugels worden haast bij iederen slag boven tegen elkaar geslagen met een luidklinkenden slag. Bij tusschenpoozen worden ze naar beneden eveneens tegen elkaar geslagen, waardoor als het ware het gansche lichaam een schok ontvangt, die het een vierde achterover schijnt te werpen, *Springen* genoemd. Dan weder worden de vleugels in rechte of schuine richting naar beneden gericht en doorvliegt zij aanmerkelijke einden zoo, zonder van houding te veranderen:

Zwemmen; dan weder, en gewoonlijk onmiddellijk daarna, gaan de vleugels rechtstandig naar boven, vlak tegen elkaar aan, en drijft ze zoo een eind voort: *Zeilen*. De beste soorten zijn natuurlijk die, welke het meest werken in de vlucht.

b. Middellangsnavelige Tuimelaars.

De duiven van deze afdeeling onderscheiden zich van de vorige door een meer gedrongen lichaamsbouw, een korteren, meer gewelfden kop met hooger voorhoofd en korte pooten en natuurlijk ook door een korteren snavel. Gewoonlijk rekent men de Tuimelaars, wier snavel 16 à 19 millim. lang is, tot de middellang-snavelige.

1. *De Calotte of Helmduif. The Helmet or Coloured Head Tumbler.*

De Calotte is eene zeer geziene en in Hamburg sedert langen tijd met zorgvuldigheid gefokte duif, die zoo klein mogelijk, sierlijk en levendig moet zijn en in gestalte en houding met de Meeuwten moet overeenkomen. De ronde kop met het licht gewelfde voorhoofd kan glad zijn, doch mag ook een breede schelpkuif dragen; de snavel is middellang, doch wordt liever wat korter gezien dan wat langer; bij de roode en gele exemplaren is hij licht vleeschkleurig, bij de blauwe en zwarte licht hoornkleurig; het pareloog heeft een zeer smallen, rooden rand. De tamelijk korte en gedrongen hals heeft een scherp uitgesneden keel en is naar achteren gebogen; de borst is breed en rond en treedt flink naar voren; de tamelijk korte en rechte rug loopt zachtjes naar achteren af; de lange, goed gesloten vleugels rusten op den matig langen, eveneens goed gesloten staart. De buik is kort en weinig afgerond; de pooten zijn kort, de schenkels en het hielgewricht zijn door de zijveeren bedekt, het loopbeen is onbevederd.

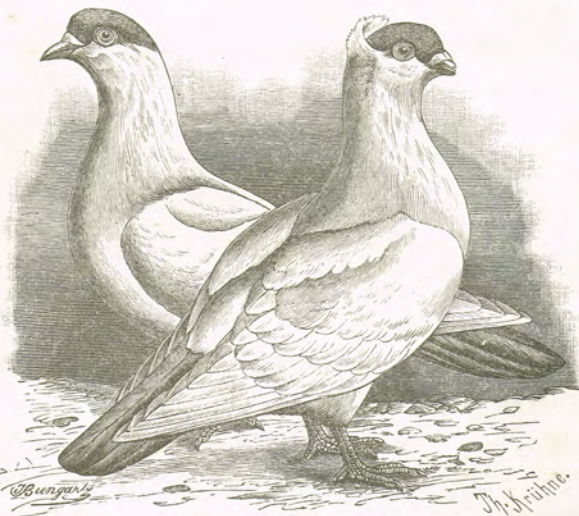

Fig. 75. Calotten.

De kopteekening (het helmplat) en de staart hebben ééne der vier hoofdkleuren, al het overige gevederte is zuiver wit. Bij de gekuifde moet het